

Reflectie

Naam student: Friso Liesker, HtH Amsterdam

Datum: 05-07-2019

Hoe PowerPoint mijn presentatie opat en ik mijzelf verloor

Vooraf: In mijn verslag van [week 27](#) beschrijf ik bij 1 juli hoe PowerPoint een presentatie - die ik had gemaakt ter voorbereiding op de pitch die ik voor HtH op 2 juli moest houden - voor het grootste deel vernachdeld heeft: de helft van de dia's was verdwenen. Ook de volgorde van de dia's was deels door de war. Wat met name verloren is gegaan, is het deel waarin ik mijn klasgenoten aan de hand van een reeks foto's wilde laten zien waar ik werk, wat de look & feel is, en hoe dat past bij de missie en visie van de Herstelwerkplaats in Schagen, waar ik werk. (In het eerste deel ging het vooral over de missie en visie, de drie kernwaarden, het ontstaan van de herstelwerkplaatsen, etc.) Ik eindigde het verhaal met mijn eigen rol binnen de HWP en hoe ik me daarin ontwikkeld heb.

Van zo'n crash, daar word je niet blij van. Zeker niet als het gebeurt om 23:15 uur 's avonds. En zeker ook niet, omdat ik net een paar weken geleden een nieuwe laptop heb gekocht, inclusief een keurig legale versie van Microsoft Office. Voor details [zie week 27](#) dus.

Mini-flectie:

Na dat debacle met PowerPoint wist ik halverwege de week al welk beeld ik wilde; ik was pijnlijk en verontwaardigd en ik had al visioenen van boze brieven schrijven of stenen gooien door ruiten, want

iets in mijn zon op wraak, dus mijn thema lag voor de hand: PPT-shaming. Ik zocht daarom op internet naar beeld van PPT en doodshoofden - als openingsbeeld van week 27 dus - om voel- en zichtbaar te maken welk buitensporig leed mij was aangedaan. *Poor me*, die zó vlijtig zwoegt in zijn beperkte vrije tijd, en die zo puur, zo zuiver en onschuldig is!! En de hele wereld mag, nee móét dat zien, opdat dat lijden – MIJN lijden!!, wat zeg ik, MIJN LIJDEN!! - zal worden verlicht. Dat dus.

Ik kon (vreemd genoeg en uiteraard onterecht) niets vinden; wél afbeeldingen van het PPT-merk en ook hoopjes doodshoofden. Okay. Dan dus zelf iets knutselen. Hoe groot moest dat doodshoofd eigenlijk zijn in het totale plaatje? Afijn, ik kwam uiteindelijk tot het resultaat hierboven.

Het beeld was te rood, te schreeuwerig, te agressief

Ik was er redelijk tevreden mee; misschien wat meer zwart linksonder. Ik plakte de afbeelding in Wordpress, het systeem waarmee mijn website is gebouwd. Het detoneerde bij het gevoel van de reeks van andere weekbeelden; zeker met het intieme, warme, zomer-zonnige zonsondergangige beeld met het silhouetje van Beer, de hond van een vriendin van mij, op een gouden zandstrandje, met fonkelingen omgeven ([week 26](#)).

Het PPT-beeld paste ook qua kleur totaal niet; te rood, te schreeuwerig, te agressief, te boos en te “niet subtiel”. Precies zoals ik me voelde eigenlijk. Het symboliseerde mijn woede, de warboel die mijn presentatie was geworden en mijn onmacht om de brokken naar behoren te lijmen.

Tja. Was dit wat ik wilde? Moest ik de momenten van frustratie en onvermogen bevestigen, eren en zelfs gedenken door er hét moment van de week van te maken? Door een hele week er mee te stempelen? En dan die nare nazi-kleuren, rood-wit-zwart, compleet met doodshoofd en het bijbehorende gevoel van haat, onverdraagzaamheid en fascistoïde ellende... Nee, nee, nee.

Was er niets leukers te verzinnen dat relevanter en positiever was en dat rook naar ervaringsdeskundigheid? Het enige dat ik had, was het beeld links hieronder maar dat vond ik eigenlijk te *corporate* en het leek me ook teveel op het beeld van [week 25](#) (rechtsonder):

Saaï. Toen ik echter vandaag = vrijdag 6 juli, het interview had gedaan waarin de geïnterviewde vertelde hoe cliënten als avatar met lotgenoten in gesprek gaan, wist ik definitief welk thema ik zou kiezen. Het voelde voor mij als “nieuws”, een beetje maf, opvallend, leuk, nieuwsgierig makend, prikkelend en positief. En daarbij: het was een aardige gelegenheid om nu eens niet weer zo’n statische foto te plaatsen, maar een gifje. Het sloot bovendien aan bij een idee dat ik een paar weken geleden al had bedacht: om het weeknieuws door een nieuwslezeres te laten voorlezen: filmpje!

Ik was blij met mijn beslissing om het weekbeeld aan te passen en er iets positiefs van te maken, iets prikkelends, met een klein verrassinkje er in. Het is nu toekomstgericht in plaats van een monument voor oud zeer. Het symboliseert bovendien een maatschappelijke ontwikkeling waar we als ervaringsdeskundigen denk ik allemaal mee te maken krijgen, ja ook jij Howie: meer *E* in de zorg.